

HÚSVÉT 2. VASÁRNAPJA A év
AZ ISTENI IRGALMASSÁG VASÁRNAPJA

1- 4 oldal

Olv.: ApCsel 5,42-47 – 1Pét 1,3-9 – Jn 20,19-31
Jézus megjelenik Tamásnak

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE

KEDVES TESTVÉREK!

Ez a húsvét utáni második vasárnap mindig Tamás apostolt állítja elénk, aki úgy szerepel a vallástörténelemben és a hívek életében is, hogy a “hitetlen”. A hitetlen Tamás. Szeretném eloszlatni ezt a furcsa megállapítást Tamással kapcsolatosan. Bár az Úr mondta: ”Ne légy hitetlen, hanem hívő.”

Valójában egészen másról van szó. Az egész húsvéti történetben egy új istenkép bontakozik ki előttünk és Tamás története is ebből a szempontból fontos. Azt azért mindenképpen mondhatjuk, hogy mi miattunk is, hiszen mi ahhoz a történelemhez tartozunk, akik nem láthattuk az Urat. Ugyanakkor jó lenne, ha ezen a mai vasárnapon *megegyeznénk a hitünkben*. Igazából el tudnánk fogadni azt a sajátos szemléletet is, ami a hittel kapcsolatos.

A húsvéti eseménynek nincs szemtanúja.

A leírások, a szentírási történetek sem másról szólnak, mint a tanúkról. Az egész hittörténet a tanúkra hivatkozik, ahogy az egész emberiség a tanúkra hivatkozik, amikor istenhitről van szó. Nem véletlen, hogy Jézus elküldi az apostolokat, - most amikor megjelenik - azzal, hogy tegyetek tanúságot rólam. Nagyon fontos ez a kérdéskör, hiszen az, hogy

az emberiség eltalál-e Istenhez, az teljes egészében rajtunk múlik.

Ránk bízta ezt a titkot. *Az apostolok jól tanúskodtak*, olyannyira, hogy az életüket mérték ehhez a titokhoz. Készek voltak meghalni is Jézusért. Olyan magától értetődő és mély volt ez a meggyőződésük, hiszen egy új életszemlélet bontakozott ki a számukra, amit magukévá tettek. Ez a szemlélet éltette őket és oly mértékben, oly módon, hogy *körülöttük átalakult a világ!*

Ma is erről van szó! Ma az emberiség legnagyobb problémája az, hogy *mi nem tudunk oly erőteljesen, oly meggyőzően tanúságot tenni Jézus Krisztusról, hogy átalakuljon körülöttünk a világ.*

Sok mindentől szenvedünk.

Értékek vesztesét siratjuk. Acsarkodás és verekedés szemtanúi vagyunk.

Néha mi is beleártjuk magunkat és közben nem megyünk előre semmit.

Ugyanis értékeket sajnálni és nagy igazságokat emlegetni,

közben csak önmagunkra gondolni, *ez árulás!*

Ennek az a következménye, hogy mindenki szenved. Szenvedünk mi is, akik valamiképpen magunkévá tesszük ezt az igazságot, de úgy *alkalmanként lecsipegetünk belőle valamit. Az*

értékekből egy kicsit mindig visszaveszünk a magunk hasznára, a magunk javára és nem akarjuk elhinni, hogy minden békétlenség ebből származik. Nem akarjuk bevallani, mintha vakok lennénk, hogy *közben a körülöttünk lévő világ is csak süllyed.*

Ez alá a világ alá hálót csak a hit szálaiból lehet szőni! Ezt is tudja mindenki. Csak úgy tűnik, hogy az a fajta szemlélet, ami egy új istenképpel függ össze, mintha elveszett volna. Igen, nyilvánvalóan azért, mert *ez az új istenkép az Irgalmassággal függ össze. Az irgalmasság pedig részvétet, meg hűséget jelent és ez hiánycikk!*

Egy pillanatra azért menjünk vissza a mai evangéliumi történethez.

Két krisztusi mondatot szeretnék egymás mellé állítani.

Az egyik, ami a kereszten hangzott el:

“Istenem, Istenem, miért hagytál el Engem?”

Visszhangzik a világban. Érdekes, az utolsó sóhaj mintha teljesen elhalkulna a világ számára: *“Beteljesedett, bevégeztetett. Atyám, a művet, amit Rám bízta, elvégeztem.”* Mintha ezt már kevésbé hallanánk meg. *“Istenem, Istenem, miért hagytál el Engem?”*

Erre itt a válasz:

“Tamás, ne légy hitetlen, hanem hívő!”

Ezt a két igazságot, vagy két kijelentést össze lehet kötni, mert Jézus az előtt az Atya előtt szólal meg, akinek a kezébe ajánlja az életét: *“Atyám, - és ez nagyon fontos szó, - Atyám, ha lehetséges, múljk el ez az óra, de ne az legyen, amit Én akarok, hanem amit te. Kezedbe ajánlom életemet.”* Itt, amit hall Tamás, az pedig abból a szempontból fontos, hogy az az Isten, akiben nekünk hinni kell, - had mondjam ezt így, - az, Az az Isten, aki Jézus Krisztus Atyja és Jézus Krisztusban mindegyikünk Atyja. Az, Az az Isten, aki a Fiát nem hagyhatta a halálban. *Arról az Istenről van szó, aki minket sem hagyhat a halálban.*

Egy kapu bezárul.

Egy kapu mindig bezárul akkor, amikor az ember bűnt követ el, vagyis elfordul az Istentől. A világ jól be is csapta ezt a kaput. Igazából ma ettől a kapu csapkodástól hangos a világ. Ugyanakkor ez a mai vasárnap azt az igazságot mondja ki, hogy egy másik kapu kinyílik és ez a kapu örökre nyitva marad, *ez az Irgalom kapuja!*

Ebben a kusza világban ahol szinte az Istennel kapcsolatosan már csak ennyi maradt meg az emberek számára, hogy hiszek Istenben, valamilyen Istenben. Valamiben mindenkinek hinni kell, ha nem is Istenre gondolnak. De ha Istenre gondolnak is, akkor az Isten egy. Ez is igaz persze.

Csak hogy az az Isten, aki a világ Megújítója, az az Atya, az Jézus Krisztus Istene és ennek az istenképnek kell bontakozni a számunkra. - A kereszten: (erről elméltünk nagypénteken, akikkel együtt voltunk itt a templomban.) *“Amikor majd fölemeltetem, mindenkit Magamhoz vonzok!”* Ennek az istenképnek ez egy lényeges eleme: *“Mindenkit Magamhoz vonzok!”* Ez az istenkép teljesedik ki húsvétkor és ez az istenkép a világ istenképe, *hogy ez az Atya irgalmas Szívű. Részvétet van irántunk és hűséges.*

Nagyon érdekes egy hűséges tanúnak a csodálatos gondolkodása.

Szent Pálnak hívják ezt a tanút, vagy mondjuk így, a tarzusi Pál, aki amikor erről az Istenről beszél, akkor különböző módon szól róla. A zsidók Istenének említi. Máskor a pogányok Istenének. Izrael népének az Istenéről szól. Athénben az ismeretlen Istenről szól.

Az egész Szentírás, Pál teológiáját is beleszámítva, aztán *Jézus Krisztus Istenét teszi a középpontba*.

Tamás története is ebből a szempontból fontos.

Most ne foglalkozzunk ilyennel, hogy mit keresett valahol másutt Tamás, amikor az apostolok együtt voltak, ő hol kószált? Miért nem volt ott velük? Azon is el lehetne gondolkodni, hogy egy hét múlva, mikor együtt voltak, akkor Tamás is ott volt és Jézus megismétli ugyanazt, ami az első alkalommal történt. Ez döntő. Most az ismétlés is nagyon fontos, de ez hosszú útra vinne bennünket, ha erről kezdenék beszélni.

A döntő az, hogy *Tamás a Sebekről gondolkodik*. A Sebeket szeretné érinteni. Meg azokra gondol, akikért ezeket a Sebeket vállalta. Végeredményben a mi egész történelmi istenképünk, - had mondjam ezt így, - ez igazából pontosan ezt jelenti:

a Sebeket nem szabad elfelejteni!

Ezeket a Sebeket Jézus az emberiségért vállalta. Ezek a Sebek ugyan begyógyultak, de megmaradt a nyomuk. Az emberi történelemnek erről tudnia kell. Ugyanakkor Tamás azokra is utal és gondol, akikért mindezt elszenvedte. Ez a kettő mindig összetartozik.

Ha most az egyház első századának a történetére gondolok, pontosan akkor, amikor János evangéliuma íratott, volt egy bizonyos szektás elképzelés arról, - és ezért döntő, amit hallottunk, - hogy valójában Jézus Krisztus Istenségét sajátosan úgy kell értelmezni, hogy amikor értünk szenvedett és meghalt, akkor az Istensége nem szenvedhetett és nem halhatott meg, hiszen az Isten nem szenvedhet és nem halhat meg. Valójában a föltámadása után jelenik meg a világ számára, a világ előtt az Isten, a föltámadott Jézusban.

János evangéliuma erre az eltévelyedésre is válasz. Igenis, értünk az Isten szenvedett. Értünk lett Emberré és értünk szenvedett. Tamás, amikor a Sebeket emlegeti és a Sebeket érinti, akkor pontosan erre az igazságra utalt a szent író is. Az értünk Szenvedett! Valójában a mi Istenünk az, aki ezeket a Sebeket vállalja. Ezeket a Sebeket értünk veszi Magára. Jézus mindenkiért felelősséget vállalt, mert mindenkiért meghalt. Ezért akkor, amikor mi hitet teszünk, hogy a mi Istenünk Jézus Krisztus Istene, ami Istenünk az az Isten, aki Atyaként fogadta el Jézus életét és föltámasztotta a Fiút, akkor mindenfajta kósza elképzelést félre kell tenni. Ha Istenre gondolunk, akkor ezt az Istent valljuk.

Nagy kísértés, hogy másképp gondolja az ember. Egyszerűen azért, mert félünk a Sebektől. Egyszerűen azért, mert szenvedések nélküli életet szeretnénk. Isten pedig nem a szenvedéseket szünteti meg. Isten ugyanis szenvedést soha se okoz. A szenvedések nem Tőle származnak. A sebeket nem Ő ejti a világon és rajtunk. Éppen eléggé sérül ez a gyönyörű szép teremtet világ, azok miatt a sebek miatt, amiket az ember okoz neki. Éppen eléggé sérültek vagyunk mi mindannyian, azok miatt a sebek miatt, amiket egymáson ejtünk.

De az Isten pontosan azt akarja jelenti a mi számunkra, hogy mindezek közepette velünk van. Ezért használják az őskeresztények az Eucharisziára a "Kenyértörést." Gyönyörű fogalom. Arra a Jézusra utalnak, aki megtöretik értünk. Aki odaadja az Életét értünk. Azt várja tőlünk, hogy mi akikért meghalt, mindannyian

egymásért felelősséget vállaljunk, a megtöretés árán is.

Kedves Testvérek!

Azt hiszem sejtik, hogy melyik az az istenkép, amit ránk hagyott Jézus. Melyik az az istenkép, amit magunkévá kell tennünk. Vagy ez, vagy a számunkra az Isten valóban csak egy narkotikum. Valóban egy ópium. Számtalanszor megkapta a kereszténység ezt a kitélt. Valószínű nem véletlenül. Mindezeket csak a tanúk tudják megszüntetni, azok a tanúk, akik nagyon jól tudják azt, hogy az életük az Isten kezében van.

Minden azon múlik, hogy

*kézbe tudjuk-e venni egymás életét, csupán azért,
hogy szeretgessük egymást,
hogy jó indulattal élesztgessük egymást új életre,
igazi szeretetkapcsolatra.*

Testvérek!

Ennek a mai vasárnapnak valójában ez az üzenete. Lehet, hogy itt kellene még beszélni az irgalmasságról. Szívem szerint tenném, de nincs elég idő rá. Talán egy gondolatot mindössze, utalva a szentmise elején mondottakra.

Ne essünk abba a kísértésbe, hogy Atya-tagadókká válunk. Az ördög mindig az Atyát tagadja. Az összülőknak azt mondja a csábító, olyanok lesztek, mint az Isten, mert az ember a Teremtő Istennel akar hadakozni. Teremtővé akar válni, de az Atya nem kell neki, mert föl akarja szabadítani magát az atyai Szeretet alól, mint ahogy a kamasz gyerek a szülei gondoskodó szeretete alól ki akar bújni. Olyanok lesztek, mint az Isten. Tudtok jót, meg rosszat. Közben azt agyonhallgatja a kísértő, hogy kikerültök az Isten szeretetkötelékéből. Mi lesz veletek, ha nem éltet titeket a Szeretet, mert csak abból tudunk élni. A Szentírásban azt olvassuk, legyetek irgalmasok, amint a ti mennyei Atyátok irgalmas, akkor ez pontosan erre utal.

Ebben az ateista, hitetlen világban, ahol az emberek valójában istenkedni akarnak, sokat szenvedünk az ember istenektől, közben valójában mindig a szeretetet tagadjuk meg, amit csak az Istentől lehet megtanulni. *Azt a szeretetet, amely minden helyzetben részvétellel van és minden helyzetben hűséges.*

Ilyen az Isten az Ószövetségben a zsidók számára és ezt a titkot bontakoztatja ki Jézus az Újszövetségben minden ember számára.

*Éljünk az irgalmas Isten szándékai szerint
részvétellel és hűséggel egymáshoz és egymásért.*

+ A M E N +